

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DTM Ricambi Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – Estonia przeciwko Komisji**(Sprawa T-555/14)**

(2014/C 372/22)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2014) 3271 wersja ostateczna z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie zawieszenia płatności okresowych na rzecz Estonii z Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR) w ramach operacyjnego programu wsparcia na okres 2007 – 2013 r;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Komisja błędnie zastosowała art. 25 ust. 2 i art. 89 rozporządzenia nr 1198/2006 (¹).

Dokonana przez Komisję wykładnia art. 25, zgodnie z którą wsparcie inwestycji jest uprawnione tylko wówczas, gdy za pomocą odpowiednich inwestycji odnośne cechy techniczne statku rybackiego zostałyby znacznie ulepszone ponad odtworzenie pierwotnego stanu, nie odpowiada brzmieniu i celom tego przepisu. Artykuł 25 ust. 2 przyznaje szeroki zakres swobodnego uznania odnośnie do decyzji, jakie inwestycje mogą podlegać wsparciu z EFR. Ponieważ skarżąca dotrzymała postanowień art. 25 ust. 2, niewłaściwe jest także zastosowanie art. 89 i zawieszenie służących wsparciu w ramach pierwszej osi priorytetowej programu operacyjnego podlegających wypłacie płatności okresowych.

2. Zarzut drugi: Komisja naruszyła art. 88 rozporządzenia nr 1198/2006.

Skarżąca zarzuca Komisji, że nie wydała decyzji w sprawie zawieszenia płatności w okresie sześciu miesięcy od momentu powiadomienia o wstrzymaniu biegu terminu płatności okresowych. W ten sposób naruszyła art. 88 rozporządzenia nr 1198/2006 oraz pominęła własne wytyczne w odniesieniu do wstrzymania biegu terminu płatności, zawieszenia płatności i w odniesieniu do sprostowań finansowych.

3. Zarzut trzeci: Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

Komisja wydając zaskarżoną decyzję naruszyła zasadę dobrej administracji, ponieważ, po pierwsze, nie dokonała ona starannej oceny i nie uwzględniła wszystkich danych przedstawionych przez skarżącą, po drugie, nie sprawdziła, czy spełnione zostały wszystkie przytoczone przesłanki do wydania jej decyzji, po trzecie, wszystkie inwestycje przeprowadzone w celu doprowadzenia zamortyzowanych statków rybackich do lepszego stanu zaliczyła automatycznie do bieżących kosztów remontów i po czwarte błędnie przyjęła, że inwestycje te nie przyczyniły się do osiągnięcia celów określonych w art. 25 ust. 2.

4. Zarzut czwarty: Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca podnosi, że mimo jasno przedstawionego i szczegółowego stanowiska w piśmie Komisji, pozwalającego na uzasadnione oczekiwania, że wydatki na wymianę/remont silnika mogłyby podpadać pod art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1198/2006, jeśli nie pociągnęłyby za sobą w konsekwencji zwiększenia zdolności połowowych statku rybackiego, Komisja później postanowiła, że wydatki tego rodzaju nie przyczyniają się do poprawy właściwości technicznych statku, lecz raczej do odtworzenia albo utrzymania pierwotnego statku rybackiego, w ten sposób, że inwestycje te nie kwalifikują się do dotacji. Skarżąca podnosi, że nie miała wiedzy o tym założeniu; nie wynika ono ani z art. 25 rozporządzenia nr 1198/2006, ani z odpowiedzi Komisji na pytanie zadane w tym znaczeniu przez skarżącą.

5. Zarzut piąty: Komisja naruszyła zasadę pewności prawa.

W opinii skarżącej fakt, że Komisja wydała decyzję ostateczną w sprawie zawieszenia wniosku o wypłatę płatności okresowych ponad trzy lata po wstrzymanie biegu terminu płatności w odniesieniu do pierwszego wniosku o płatność okresową i tym samym nie przestrzegając terminu sześciu miesięcy przewidzianego w art. 88 ust. 1 rozporządzenia nr 1198/2006, stanowi w sposób jasny naruszenie zasady pewności prawa. To zachowanie Komisji było nie do przewidzenia dla beneficjentów wsparcia z EFR.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz.U. L 223, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – Grup OOD przeciwko OHIM – Kosta Iliew (GROUP Company TOURISM & TRAVEL)

(Sprawa T-567/14)

(2014/C 372/23)

Język skargi: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Grup OOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci Dragija Dragiew i Andrej Andreev)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Kosta Iliew (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: biuro patentowe i znaków towarowych Złatarewi)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie R 1587/2013-4 na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- obciążenie OHIM oraz ewentualnie Kosta Iliewa, jeśli wstąpi do postępowania przed Sądem w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Kosta Iliew

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny kolorowy wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „GROUP Company TOURISM & TRAVEL” dla towarów i usług z klas 35, 39 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Grup OOD

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Niezarejestrowany znak towarowy w postaci materialnych praw do oznaczenia zawierającego elementy słowne „Group company”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania jako bezzasadnego